

3. koncert

ponedeljek, 24. oktober 2016, ob 20.00

Predkoncertni pogovor ob 19.00

Gostje pogovora:

Andrea Manzoli, Neville Hall, Luka Juhart in Nina Šenk

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Flamen

Andrea Manzoli (roj. 1977)

Crosswinds/Bočni vetrovi (2016)

za pihalni kvintet

Slowind

Neville Hall (roj. 1962)

the crystal body of air (2013)

za oboo

Svetovna premiera

Matej Šarc – oboa

Luka Juhart (roj. 1982)

Svetovi (2016)

za pihalni kvintet

Svetovna premiera

Slowind

odmor

Nina Šenk (roj. 1982)

Silhouettes and Shadows/Obrisi in sence (2016)

za pihalni kvintet

Svetovna premiera

Slowind

Ivan Fedele (roj. 1953)

Flamen (1994)

za pihalni kvintet

Slowind

Andrea Manzoli (roj. 1977)

Crosswinds/Bočni vetrovi (2016)

za pihalni kvintet

Ena od glasbenih tehnik materialne proliferacije, ki me je najbolj zanimala na začetku mojega študija kompozicije, je variacija (mišljena bolj v smislu novega, preporajajočega elementa kot virtuosno dekorativnega mojstrstva). V *Crosswinds (Bočni vetrovi)* si skušam preko koncepta variacij ponovno prisvojiti, prebrati in napisati glasbeno misel, ki sem si jo nekoč bežno pribeležil, pa nikoli izoblikoval. Središčna zamisel skladbe je zbrati znotraj enega samega narativnega loka različne glasbene slike, ki so vse zvedljive na sosledje akordov, predstavljenih v 'osnovnem' materialu. Sinhroni trenutki ('harmonsko-enharmonski' akordi – v spektralističnem dojemanju) in diahroni trenutki (melodične linije in obrisi) so postavljeni v kontinuirane dialektične odnose preko parametrov heterofonije (ritmične in harmonske) in resonance (tako celostne kot selektivne).

Andrea Manzoli

Neville Hall (roj. 1962)

the crystal body of air (2013)

za oboo

Stravinski je opisoval dela Weberna kot 'sijoče diamante', z metaforo, ki izpostavlja sposobnost glasbe, da kristalizira čas. Sedanost – naš dom, naš način bivanja – je vedno tu. Zaznamujeta jo gibanje in fluidnost. Poslušamo skladbo. Med poslušanjem fragmenti spomina odtekajo iz sedanosti. V našem umu se pričnejo zlivati med seboj. Dobivajo obliko: izstopajoče

lastnosti in odnosi med glasbenimi dogodki pritegujejo ločene trenutke v času, pri tem pa zapirajo in ukrivljajo tisto, kar pride vmes. Na koncu se vsi fragmenti časa, ki tvorijo skladbo, povežejo v eno samo kristalno konfiguracijo. Čas kot trajanje (*temps durée*) se je natekel v čas kot prostor (*temps espace*).

Neville Hall

Luka Juhart (roj. 1982)

Svetovi (2016)

za pihalni kvintet

*** [vsi svetovi med seboj komunicirajo včasih]

vsi svetovi med seboj komunicirajo včasih zgodovina skozi okno vrže prazno steklenico in se porežeš Tokio je poln majhnih legend vse je preprosto ne more biti vse preprosto nekatere stvari obdržiš zase podobe plapolajo mogoče je v Afriki že jutro marec je drevo meri čas v deblu poglej kje sva oblaki tudi potem ko naju več ne bo bežen pogled morda dotik po koži detajl na kolažu vse zlepljeno v serijo fotografije obrazi sveta mesta ulice od zgoraj reliefi hiše čisto majhne srebrna barva kril prejšnjega poletja položni hodniki fantazem povsod ekrani različne zgodbe ista zgradba zgodovine vsi svetovi med seboj komunicirajo

© Gregor Podlogar

Iz: Milijon sekund bliže

Ljubljana: Lud Literatura, 2006

Nina Šenk (roj. 1982)

Silhouettes and Shadows/Obrisi in sence
(2016)

za pihalni kvintet

Prva ideja ob razmišljanju o tej skladbi je bila linija, ki se na različne načine preliva iz instrumenta v instrument, od solistične linije pa vse do homofonije. Iz kvinteta sem namreč poskusila ustvariti en sam vir linije (silhueta) in jo včasih pobarvala s sencami (okruški linije). Namenoma sem se izogibala preširokemu ambitusu tonov, ker sem hotela doseči ozkost, skupno zgoščenost, eno samo gosto zvočnost, kjer nobena barva ne izstopa.

Skladba je zahtevna zaradi tihih do najtišjih dinamičnih razponov v hitrih in hitrejših tempih ter občutljivih prehodih linije iz enega instrumenta v drugega. Instrumenti se morajo vsakič preliti – kar je bil zaradi raznolikosti instrumentov zanimiv in zahteven izziv že ob komponiranju; ne dvomim pa, da bo tudi izvajalcem ta izziv odpiral vedno nove možnosti izvedbe.

Skladba je posvečena pihalnemu kvintetu Slowind.

Nina Šenk

Ivan Fedele (roj. 1953)

Flamen (1994)

za pihalni kvintet

Niti pri skladbi za manjšo zasedbo pihalnega kvinteta se Fedele ne odreče konceptu zvoka, ki naj bi predstavljal prostor. *Flamen* (latinsko 'dih') razpostavi pet instrumentov daleč vsaksebi na različno dvignjene podeste, tako da rišejo

lok, v katerem so flavta, oboa in rog (na najvišje dvignjeni notranji središčni točki) ter fagot in klarinet razvrščeni od leve proti desni. Tudi tokrat, kot pri skladbi *Richiamo* (Priklic), je geometrija izvorov zvoka premišljena ne samo zaradi efektov resonance in odboja, temveč predvsem zato, ker figure, preko katerih se kompozicija artikulira, opisujejo različne trajektorije v prostoru glede na načela privlačnosti, simetrije in plastenja, ki uravnavajo interakcijo med petimi instrumenti. Te figure niso melodične ali tematske risbe. So bolj vlaknaste arabeske, ki izvirajo iz historičnega repertoarja okraskov ter naslonov, predložkov k naslednjim notam (kot so npr. trilčki, hitri *ribattuti*, prhutajoči *arpeggi*, *acciaccature* ...), ki orišejo spremenljivi ter neulovljivi zvočni ter fizični prostor. Ves prvi del skladbe je obdelan na ta način; s sistematično, trmasto vztrajnostjo in vrtoglavo virtuoznostjo. V drugem delu, ki se začne z dolgo izdržano noto roga, so predstavljeni različni segmenti, za katere je značilen bolj tihi in reflektivni začetni zvočni material. Najprej ga plašno oblegajo, nato pa čedalje bolj eksplicitno napadejo in premagajo ponovno vstale začetne figure v nenehnih vročičnih transformacijah.

Claudio Proietti